

6/2013

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu



Zahraniční povídky

Tom Holt

Brownovy emoce

Paul Melko

Deset sigma

České povídky

Michal Sirotek

Skrze dráty

Miroslav Hokeš

Dobrou noc, Rosalinde

Publicistika

Edita Dufková

Báječný zelený svět

Jason Sanford

S řevem vstříc budoucnosti
ve znamení Podivné sci-fi

Pavel Žďárek

Filmové adaptace knih
z žánru fantasy II.

www.gasopisxb1.cz

Cena: 75 Kč - 3,0 euro



9 771804 660004

0.6

K. J. Parkerová Purpurová a černá

D. E. HARTMAN 01



clubmarkbarvy
vše pro průmyslové nátěry



CoatingSolutions



ZIKKURAT
INDUSTRIAL COATINGS

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Tom Holt: Brownovy emoce	3
Paul Melko: Deset sigma	12
K. J. Parkerová: Purpurová a černá	16

Domácí SF

Michal Sirotek: Skrze dráty	38
Miroslav Hokeš: Dobrou noc, Rosalinde	52

Publicistika

Jason Sanford: S řevem vstříc budoucnosti...	62
Edita Dufková: Báječný zelený svět	63
Pavel Žďárek: Filmové adaptace knih z žánru fantasy II	65

Fantastická věda

Hrdinové JP4 budou „nazí“; Dechový otisk; Recept na lodní beranidlo; Buněčný kompas; Hvězda přestrojená za planetu	61
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmová soutěž:</i> Star Trek: Do temnoty	67
<i>Filmové premiéry:</i> Hostitel; Nevědomí; Lesní duch; G. I. Joe 2: Odveta; Jack a obři; Jurský park 3D; Temné nebe; Hrůza v Connecticutu 2: Duch Georgie; <i>Klapka!</i>	68

Vivisektor

Lupa: František Novotný: Křižník Thor	72
<i>Čtenáři čtenářům;</i> Connie Willisová: Vnitřní záležitosti; F. R. Tallis: Brány pekel; John Scalzi: Jiná rasa; Marie Lu: Legenda; Mark Frost: Paladinovo proroctví: Probuzení; Lincoln Child: Třetí brána; Michaela Burdová: Syn pekel – Vlčí krev; Jon Sprunk: Syn Stínu; Pawel Huelle: Poslední večere; Drsná škola; Když to krvácí, můžete to zabít!; Americký upír 1; <i>Nové knihy</i>	73



Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Filip Humplík

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 6. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Dominic Harman

Vážení čtenáři,

z rozhodnutí vydavatele mám tu velice nemilou povinnost informovat vás, že toto číslo je číslem posledním a vydávání časopisu XB-1 se tímto zastavuje. Nemusím jistě zdůrazňovat, že je nám to velice líto.

Na vině jsou ekonomické problémy, které se po dobu vycházení časopisu nepodařilo uspokojivě vyřešit. Nejde jen o to, že se nám po zániku předchozího časopisu z různých důvodů nepodařilo oslovit všechny původní čtenáře a čtenářská základna tak narůstala velmi pomalu, ale na stavu se podepsala i ekonomická situace celé naší společnosti (zvyšování DPH, nedostatek inzerentů, nedostatek rodinných financí, které by mohly být investovány do kultury).

Veškeré závazky, které časopis měl a má, budou, samozřejmě, uhrazeny.

Děkuji za sebe, redakci i vydavatele za vaši přízeň a podporu, s níž jste nám pomáhali překonávat všechny obtíže a překážky.

Vlado Ríša

Má-li někdo chuť a finanční možnost stát se vydavatelem časopisu XB-1, nechť se okamžitě obrátí na mail: **risa@casopisxb1.cz**.



Tom Holt

Brownovy emoce

(BROWNIAN EMOTION)

Do pádu vrabce samozřejmě zasáhla zvláštní prozřetelnost.

Vrabec, o kterém je řeč, spadl z výšky tři sta metrů z blankytně modré švýcarské oblohy do přívodu vzduchu primárního ventilačního pole šestého reaktoru ještě většího urychlovače částic v Dornbergu.

Bylo by nadsazené předpokládat, že by lidé v Dornbergu mohli s podobnou eventualitou počítat; byli dobří, ale ne zase tolik. Pokud jde o obecnou ptačí hrozbu, zajistili se proti ní pomocí velmi kvalitních drátěných sítí na přívodech vzduchu, které měly zabránit opeřeným narušitelům v průniku do potrubí a zablokování průtoku vzduchu, které by případně mohlo způsobit přehřátí a tím i výraznou změnu vzhledu severozápadní Evropy a prudké zastarání map této oblasti. Rozumná, účinná prevence. Měla by fungovat. Vrabec, který přijde o život ve vzduchu a spadne na sání, by se měl odrazit jako akrobat na trampolíně a neškodně zmizet v zapomnění.

V 1 855 067 variantách z 1 855 068 obecně uznávaných verzí drát vydržel a pták se odrazil.

Malá hranatá krabička ho v kapse tížila jako zbraň nebo Raskolnikovova sekera. Ten předmět u sebe měl proto, že chtěl vykonat závažný čin s možnými katastrofálními následky. Uvědomoval si to celou cestu od bran univerzity k Široké ulici, kde jeho pozornost na chvíli upoutala trička se ženami s ještěřními hlavami ve výloze obchodu se suvenýry. Když překonal nutkání a pokračoval ke svému cíli, připomněla se mu skříňka tím, že se mu zavrtala do stehna. Jako by mu dávala na srozuměnou, že ji má stále u sebe.

Možná proto, že v té krabičce byl uložený prsten. Ne, nedokázal udělat člověka neviditelným. Spíše naopak. Jestli byla pravda, co slyšel, ve chvíli, kdy vyjmete prsten z krabičky a provedete příslušný rituál, začnete si připadat jako ten nejnapadnější člověk na planetě. Když s tou ztracenou věcí v kapse zabočil za roh na Obilný trh, konečně mu došlo, proč byl tenhle prsten tak vhodnou rekvizitou pro největší filmový příběh všech dob. Jak si tak odpočíval u něj v kapse, pohrával si s jeho vědomím zhruba stejně intenzivně, jak by to asi dokázala nějaká smrtící zbraň.

Ale na rohu Široké ulice a Obilného trhu se netyčí žádná ohňová hora, do které by ten nešťastný šperk mohl vrhnout, a tak prošel kolem rychlého občerstvení a knihupectví a snažil se nemyslet na to, proč je prsten tak nesnesitelně důležitý. Marně.

Byla samozřejmě dokonalá nebo se k dokonalé kráse limitně blížila. Úchvatně krásná, neuvěřitelně inteligentní, milující, moudrá, vtipná, odvážná – oplývala v podstatě všemi možnými kladnými vlastnostmi – prakticky jediné, co se jí dalo vytknout, byl její vkus co se týkalo mužů, konkrétně jeho. Kromě toho (a samozřejmě ještě věkového rozdílu) byla tak dokonalá, že mu z ní šla hlava kolem. Když si zjistil, že Jennyin otec vlastní pivovar, nebyl ani v nejmenším překvapen. Bylo to svým způsobem nevyhnutelné.

Je to trochu zvláštní, pomyslel si, když se zastavil a zasněně studoval turistické boty ve výkladu obchodu se sportovními potřebami, že je tady, že putuje s prstenem v kapse, a že celé jeho

vědomí zaměstnává jediné – snaha najít něco, co by se jí dalo vytknout. Tak se asi nechová člověk, kterého čeká nejšťastnější transakce jeho života.

(Měla hnědé vlasy, on má ale po zralé úvaze asi raději blondýnky. Měla brýle. Bože, pomyslel si, nic lepšího už mi uchystat nedokážeš?)

Je to tím věkem, pomyslel si. Jsem o devět let starší než ona. To je hodně. Za deset let to asi nebude tak strašné, ale teď, třicet a jednadvacet, to je sakra rozdíl. Ona si z toho ale zjevně nic nedělá; a na svůj věk vypadá velmi rozumně a já se podle mé matky chovám jako dvanáctiletý výrostek. Námítka se zamítá. Nebo ne? Nebo ano?

Kdyby se prsteny uměly chichotat, tenhle by to udělal. Vylovil kapesník a upěchoval jím krabičku, ale podle všeho to nebylo k ničemu.

Musí to být tím věkem, pomyslel si, když se přinutil projít nevěstičkou kolem výlohy obchodu s hrami. Jí to možná nevadí, mně určitě. Já, třicetiletý postgraduální student a asistent v oboru rané byzantské keramiky; ve třiceti stále ještě studuju. Říká se, že člověk je tak starý, na kolik se cítí; a nejmíň jednou je to pravda. Mám pocit, že mi je –

Zarazil se a zablokoval vchod do herního obchodu. Kolik přesně? Někdy (když je potřeba vyprat nebo když už se mytí nádobí nedá odkládat) si připadá na telecích dvanáct. Jindy, když ho jeho studenti zvou, aby si s nimi večer vyrazil, mu musí být nejmíň osmačtyřicet. Když ta dvě čísla sečtete a výsledek vydělíte dvěma, vyjde vám průměrných třicet, což se shoduje s údajem na jeho rodném listu. Na třicet si ale nikdy nepřipadal ani zdaleka. To je samozřejmě nedostatek v hypotéze o lineárním čase, která dobře vypadá a funguje na papíru, ale nemá žádnou souvislost se skutečnou lidskou zkušeností. Co by se ostatně dalo čekat od teorie, kterou vytvořili *vědci*.

Trochu se zastyděl. Jenny byla samozřejmě vědec. Podle všeho vynikající, opravdový mág na částicovou fyziku, i když neměl ponětí, co to vlastně je. Podle všeho fyzika nějakých titěrných kousků něčeho. Zjevně nic důležitého.

Pocítil prudký úder na solar plexus, který mu vyrazil dech. Na chvíli se propadl do obrovského, tichého a prázdného světa. Potom, když se mu plíce i mozek zase rozběhly, zaregistroval někde blízko jakýsi vysoký našťavaný hlas. Podle všeho se obracel na něj.

„Sakra, čum na cestu,“ ulevil si ten druhý.

„Pardon,“ odpověděl rychle, jako kající Pavlovův pes. Pak mu ale došlo, že to byl on, kdo stál na místě. Otočil hlavu, aby vznesl nějakou námitku, a všechny vulgarizmy, které se mu za jeho dosavadní život nahromadily v hlavě, se rozplynuly jako pára nad hrncem. Otevřel ústa, vyvalil zraky a ústa zase zavřel.

„Myslíte, že byste mi mohl přestat šlapat na šálu? Díky moc.“

Noha. Šála. Jo, jasně. O krok ustoupil. Sehnula se, ladně jako losos přeskakující vodopád, a šálu zvedla. Nade všechny pochyby byla neskutečně krásná...

„Ty...“ řekla mu.

Zírala na něj. Shodou okolností současně zíral i on na ni. Ale ne úplně stejným způsobem. Zatímco on se do ní vpíjel očima, utápěl se v krásě jejích očí a hořel jako mūra v plameni svíčky, ona ho zkoumala pohledem někoho, kdo právě našel nějakou



potvůrku, která se mu prochází v zeleninovém salátu. „Ty...“ zopakovala.

A blondýna. Vždycky se mu nejvíc líbily blondýny.

„Co prosím?“ zeptal se jí.

Podívala se na něj ještě přísněji a on se nemohl ubránit myšlence, že je mu něčím hodně povědomá. Kdyby se už ale někdy potkali, určitě by si to pamatoval, tím si byl naprosto jistý. Člověk nemůže zapomenout na někoho...

„Pitomče,“ vyštěkla.

Zamračil se. V duchu si říkal, že by to mohlo mít i lepší průběh. „Ehm,“ začal. „Podle některých je to asi celkem pravda. Protože se ale vůbec neznáme, jak to můžete vědět?“

Zasmála se. Byl by to nádherný smích, kdyby nebyl tak krutý a určený výlučně jemu. „Ale no tak,“ řekla mu. Potom se zamračila. „Je to pravda, co? Tys zapomněl, kdo jsem.“

Chystal se protestovat, nenacházel ale žádná vhodná slova, i když se snažil sebevíc. Místo toho jen tak zafuněl a odfrkl si.

„No,“ začala, „je to už asi devět let a...“ zamračila se. „Ty ses ale nezměnil ani trošku,“ pokračovala. „Buď máš někde na půdě svůj hodně ošklivý portrét, nebo neexistuje žádná spravedlnost. Takže...“ mluvila vyrovnaně, on ale cítil napětí v jejím hlase, když ho stoicky, bez křiku ptala: „Vrátil ses na místo činu?“

„Promiňte,“ slyšel sám sebe, „vy mi chcete namluvit, že se známe?“

Počastovala ho pohledem, na kterém byste si mohli upražit kávu. „Jo, dalo by se to tak říct.“

„Devět let?“

„V podstatě do současnosti.“ Přimhouřila oči a tím svůj spalující zrak zahrála o pár dalších stupňů. „Naposledy jsme se viděli na téhle ulici, necelých sto metrů od tohoto místa. Pamatuješ?“

„Ne.“

„Nepřišel jsi na schůzku,“ vysvětlila mu. „Pátého prosince, před devíti lety, na to datum nikdy nezapomenu. Měli jsme se sejít před poštou. Místo toho jsem tě viděla...“

V chabém protestu zvedl ruku. „Tak moment,“ přerušil ji. „Pátého prosince před devíti lety?“

„Ano.“

„To jsem nemohl být já.“

„To teda sakra...“

„Byl jsem v Bostonu.“

Prošla mezi nimi drobná stařenka, která za sebou táhla tašku na kolečkách. Nejspíš neměla nejmenší tušení, co se tady právě děje.

„Cože?“

„Boston, Massachusetts, Amerika. Tam jsem byl. Vedl jsem tam seminář o slovanském vlivu na středověkou byzantskou keramiku. Čestné slovo.“

Po tváři jí přeběhl první lehký záchvěv pochyb. „To není pravda.“

„Ale ano.“ Pocítil nával paniky a dodal: „Jestli chcete, můžu vám to dokázat. Opravdu.“

„Tys byl před devíti lety v Bostonu?“

„Ano. Jasně se na to pamatuju. Musel jsem tam přednášet a v předvečer jsem si polil poznámky pivem. Stránky se slepily k sobě, a když jsem se je pokusil oddělit, roztrhl jsem si je. Před dvěma sty sedmi význačnými učiteli ze čtyř světadílů. Stál jsem tam jako opářený, pusku dokořán. Na něco takového se nezapomíná.“

Zkoumavě si ho prohlédla, jako by právě spadl z Marsu nebo z Venuše, a on měl v tom kratičkém okamžiku, který následoval, čas na zamyšlení; opravdu mu připadala hrozně povědomá, skoro jako Jenny (najednou si na ni vzpomněl a bodl ho vyčítavý pocit viny, který ale ve zlomku vteřiny zase zmizel); nebo jak by mohla

Jenny vypadat, kdyby jí bylo tolik co jemu. Ona ale žádnou starší sestru nemá...

Potom ji něco napadlo; poznal to podle toho, jak se jí napnuly svaly na krku. Určitě jí napadlo, že se jí pokouší hloupě lhát.

„Jmenuješ se,“ řekla, „Martin Beech.“

Připadalo mu, jako by od ní právě dostal cihlou do hlavy.

„Je to tak?“

„Ano,“ připustil, jako kdyby mu Jessica Fletcherová předložila usvědčující důkazy. „Ano, jsem. Jak to...“

„Stejně ses *jmenoval* před devíti lety, kdys *nepřišel* na rande a tím jsi mi *zkazil* celý život.“ Bylo vidět, že jí to dělá radost. Vypadala stejně šťastně jako lev, který právě strhl antilopu po dlouhém, namáhavém pronásledování. „Jak ses mohl opovážit si se mnou takhle zahrávat? Už jsem si začínala myslet, že mi přeskočilo.“

„V tom Bostonu jsem byl,“ ozval se hlas, který musel patřit jemu, i když mu nepřišlo, že by nad ním měl sebemenší kontrolu.

„Na semináři. Všechny poznámky se mi slepily a...“

„Blbost. Do Prčic, Martine, tak se seber a přiznej to!“

„Byl jsem v Bostonu.“ Neměl v úmyslu křičet. Lidé se na ně začali dívat. „Podívejte, můžu vám to dokázat. A vás jsem ještě nikdy v životě neviděl, což je hrozná škoda, protože za jiných okolností...“ Naštěstí se do toho vložily jeho bezpečnostní pojistky, které ho rázem umlčely. Zamračila se na něj tak, že málem přivolala bouřku, a on dodal: „Můžu to dokázat. Vážně.“

„Martine, nebuď směšný. Jestli chceš dál předstírat, že mě neznáš, nedá se s tím nic dělat. Jen to dokazuje, že jsem udělala dobře, když jsem ti dala kopačky.“ Omotala si šálu kolem krku a vyslala k němu další vražedný pohled. „Sbohem, Martine. Doufám, že se ti ta ošklivá výrazka už ztratila.“

Na hlavě mu přistála další pomyslná cihla. Ještě o kus větší, navíc zabalená do olověné fólie. „Cože?“

„Loučím se s tebou. Navždy. A díky za všechny ryby.“

„Jak víte,“ začal pomalu a opatrně, „o mojí výrazce?“

Zasmála se. „Panenko skákavá,“ pronesla. „Řešil jsi ji od rána do večera. A když jsem ti řekla, že kdyby se propojily všechny body, vypadalo by to jako mapa Francie, trucoval jsi celý týden. Když se tak nad tím zamyslím, je to v podstatě to jediné, co si pamatuju. Už ses jí zbavil, ne? Doufám, že ano. Bylo to jako tulit se k pásovci.“

Natáhl k ní ruku, aby ji chytil za paži, včas se ale zarazil. „Jak o tom, sakra,“ podivil se, „můžete vědět?“

Znovu se na něj podívala. Tenhle pohled byl jiný. „Martine?“

„To nemůžete vědět,“ namítl. „A byl jsem v Bostonu. Chumelilo tam. Chytil jsem tam chřipku, které jsem se nemohl zbavit až do jara.“

Následovaly nejdelší tři vteřiny jeho života. V těchto třech vteřinách by se stihl zúčastnit mistrovství světa v růstu stalaktitů a zbyl by mu čas i na odvetu.

„Samozřejmě, že vím o tvé vzpurné výrazce, Martine,“ prohlásila klidně. „Vídala jsem ji dost často. Začínala někde *tady*, pak se tady trochu zatočila, jako Mléčná dráha při pohledu z Andromedy, a pak se pozvolna vytratila kolem pupku. Vždycky jsi tvrdil, že ji způsobuje studené počasí, moc dobře jsi ale věděl, že ji máš z té čokolády, kterou ses ládoval.“

Další tři sekundy; spousta času na dostihy ledovcových splazů a vyřazovací sprinty tektonických desek. Potom mu řekla: „Máš důkaz, že jsi byl v Bostonu?“

„Ano.“

„Jaký?“

Na chvíli se zamyslel. Vybavil si svůj pracovní stůl, druhou zásuvku vlevo, třetí složku odspodu. Byly skutečné, tím si byl jistý. „Mám program toho semináře,“ řekl jí. „A shrnutí, které jsem napsal pro univerzitní zpravodaj. S mojí fotkou na pódiu.“



„Kde?“

„V Bostonu.“

„Kde,“ zopakovala s nervy drásající trpělivostí, „máš všechny ty dokumenty?“

„Ve své kanceláři,“ odpověděl. „Tady za...“

„Pamatuju si tvou kancelář,“ přerušila ho poněkud nakřáple.

„Na stěně proti dveřím máš plakát se ženami s ještěřními hlavami.“

Třetí cihla, tahle už ho dorazila. „To stačí,“ zarazil ji. „Pojďte se mnou.“

Zaváhala. „Dobře,“ souhlasila nakonec. „Když se ti ale nepovede úplně jasně dokázat, žeš byl před devíti lety v Bostonu, slibuju ti, že z tebe nadělám fašírku.“

Otočil se a vyrazil zpět k Široké ulici. Nevěnoval jí přitom jediný pohled. Ona se k němu po chvilce přidala, měla co dělat, aby s ním udržela krok. Bez jediného slova došli až téměř k obchodu s uměleckými potřebami a plakáty a on se musel hodně přemáhat, aby se na ni alespoň letmo nepodíval. Ale nevydržel to. Hrozná moc mu připomínala...

„Kdo vlastně jste?“ zeptal se jí.

„Co?“

„Jméno,“ vyštěkl. „Jak se jmenujete?“

„Jenny Musgroveová.“

Před pěknou řádkou let byl svědkem toho, jak nějaká dívka prošla zavřenými skleněnými dveřmi. Nevšimla si jich a prošla jimi. Velmi dobře si pamatoval ten zděšený, udivený výraz v její tváři, když se na zem pod jejíma nohama začala sypat záplava skleněných střepů. Do smrti si bude vyčítat, že se rozchechtal na celé kolo. Teď se mu to vrátilo i s úroky.

„Cože?“

„Jenny Musgroveová. O co jde? Není ti nic?“

Ne. „To není možné,“ vypravil ze sebe.

„Ale je to tak,“ ujistila ho. „Mám pas a řidičák a...“

„Já jsem ale šel za...“ Prudce se zastavil. Tak prudce, že nějaký drobný Japonec musel předvést úžasnou fotbalovou kličku, aby do něj nevrátil plnou parou. „Kde jste byla včera večer?“

„Já? V Eveshamu. Proč?“

„Jennifer Alice Musgroveová?“

„Nikdo neriskuje svůj život, aby mi říkal Jennifer, ale je to tak.“

V hlavě se mu vynořila jedna jediná jasná myšlenka. Zachytil se jí jako tonoucí na Titaniku a přetavil ji ve slova. „Potřebuju panáka,“ prohlásil. „Jdeme.“

Když otevřel dveře své kanceláře, jako by se na něj ženy s ještěřními hlavami na protější stěně usmály. Hned zítra ráno jdete dolů, slíbil si v duchu. Vrhle se po láhvi whisky, dal si dva loky a cítil se o trochu lépe.

„Zásuvka pracovního stolu,“ ukázal jí. „Vlevo, druhá shora. Měla by tam být vybledlá modrá složka.“

Připomněl si, že ten plakát tady nevisí moc dlouho; tři měsíce, možná čtyři. A navíc jejich kapela vznikla teprve před dvěma lety.

„Mám ji,“ oznámila mu. Následovala krátká, bolestná pauza, když otvírala desky a poté do nich zblízka nahlédla. Pak položila složku na stůl a podívala se na něj.

„Byl jsi v Bostonu,“ připustila.

„Ano.“

„To ale není možné.“

„A vy zase nemůžete být Jenny Musgroveová.“

Zaváhala, potom mu vzala láhev z ruky, otřela si hrdlo o rukáv a jednou si lokla. Vzápětí se zašklebila.

„Nemáte ráda whisky,“ řekl jí.

„Já vím.“

„Ano,“ připustil, „ale já to vím taky.“

„Kdysi jsem ji nenáviděla,“ doplnila tlumeně, „když jsem byla s tebou. Teď už ji jen nemám vůbec ráda.“

Jeho mozek mu teď připadal jako děravá kapsa a realita zase jako hrst drobných v ní. „Jenny?“ oslovil ji.

„Ano.“

Cítil, že by to měl říct, protože to bral jako povinnou službu pravdě; bylo to hodně depresivní, protože vesmír *nenaslouchal*. „To ale nemůžeš být ty. Šel jsem na schůzku s tebou, před poštu...“

Nikdy nepatřil k dobrým vtipálkům, mistrům improvizace, kteří dokážou rozesmát plnou místnost lidí jedinou větou, gestem nebo pouhým pozvednutím obočí. Projednou ale nejspíš přece jen řekl něco vtipného.

Počkal, až Jenny popadne dech. „Co je na tom tak vtipného?“ zeptal se jí.

„Martine.“ Pohlédla mu zpřímá do očí, asi jako když si kamion posvítí na zájčka dřepícího na silnici. „Tys to myslel vážně, co?“

Hlasitě si povzdychl. „Ano, je to tak. Co se to sakra děje?“

„Šel jsi na schůzku se mnou.“

„Ano.“

„Dneska.“

„Ano. Ale ne s tebou. Měl jsem se sejít s Jenny Musgroveovou. Hnědé vlasy. Brýle. Jasně, je ti hodně podobná, ale je mladší. Je jí dvacet jedna.“

Vypadalo to, že se vrhačem cihel stal pro změnu on. Vykulila na něj oči a řekla mu: „Mně je třicet.“

„No právě. Takže nemůžeš být ona.“

„Před devíti lety,“ vysvětlila mu, „mi bylo dvacet jedna. Spočítej si to na prstech, jestli to nezvládneš z hlavy. Před devíti lety, Martine, proboha.“

Pátého prosince. Otevřel ústa a pak je zase pomalu zavřel.

„Martine?“

Podíval se na láhev whisky a k vlastnímu velkému překvapení ji zavrhl. „Můžeš mi prozradit,“ požádal ji, „co se s tebou stalo před devíti lety?“

Na chvíli se zamyslela; potom se schoulila do sebe, jako by jí někdo vypnul hlavní přívod napájení. „Proč ne?“ ozvala se po chvíli. „Tak jo.“ Rozhlédla se po něčem, na co by se mohla posadit, vybrala si roh stolu a usadila se na něj, jednou nohou opřená o podlahu. „Připraven? Skvěle. Před devíti lety...“

* * *

Před devíti lety čekala Jenny Musgroveová na muže svých snů před poštu na Obilném trhu. Měl zpoždění, ale to u něj nebylo nic neobvyklého. Opřela se o pouliční lampu a přemítala o tom, jaká slova od něj uslyší, až mu položí tu nevyhnutelnou otázku.

Nebudu se mu smát, přísahala si v duchu. I když to bude něco hodně směšného, určitě se mu nebudu smát.

Čas ubíhal. Byl to relativní čas. Čas strávený na ulici čekáním na milého je v každém případě podstatně delší než obecně vnímaný čas a ona se snažila nevšímat si, jak se velká ručička na hodinách nad zlatnictvím naproti šine šnečím tempem po ciferníku. Pět minut zpoždění. Sedm.

No *tak*, Martine, říkala si potichu, nikoli poprvé.

Usoudila, že by měl dorazit od univerzity, tedy od Široké ulice. Kdyby se tam podívala, samozřejmě by se neobjevil, v souladu s neochvějnými zákony principu neurčitosti. Co kdyby ale jen tak náhodou na zlomek vteřiny pootočila hlavu příslušným směrem a zachytila na okraji zorného pole jeho prchavý obraz?

Zkusila to.

Martin byl celkem nepřehlédnutelný. Sto pětadevadesát centimetrů vysoký a hubený, jako jasan v zimě nebo pouliční

